

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA RAAHESSA

Kodin lämmössä 2.7.2011 klo 14.15

Anna-Liisa Markkula

”Vanhurskas se, joka nuhteettomasti elää, onnellisia ovat hänen lapsensakin” Jokaiselle, jolle on vanhemmuuden vastuu ja ilo suotu, on lasten hyvinvointi yksi elämän tärkeimmistä asioista. Miten luoda lapsille lämmin koti, jossa tuntee olevansa hyväksyty, ja jonka suojassa on hyvä ja turvallinen kasvaa. Tämän sananlaskujen 20:n luvun 7:s jae ei päästä vanhempia vähällä. Sen mukaan tae sille, että lapsemme ovat onnellisia on se, että vanhemmat itse elävät nuhteettomasti eli Jumalan ohjeiden mukaan. Raamatussa on toki paljon ohjeita myös lapsille koskien vanhempiensa neuvojen varteen ottamista ja käskyissäkin meitä kaikkia kehoitetaan kunnioittamaan isäämme ja äitiämme. Lapsiakaan ei siis päästetä vähällä, ja vaikka emme olisi kenenkään vanhempia, olemme ainakin jokainen jonkun lapsia. Lapsille vanhempien kunnioittaminen lienee astetta helpompaa, jos nämä elävät itse nuhteettomasti eivätkä vain edellytä sitä jälkikasvultaan.

Miten me vajavaiset vanhemmat sitten pystymme elämään Jumalan tahdon mukaan ja rakastamaan lapsiamme? Voimat tuntuvat loppuvan, oma taivallus takkuilee, ja vanhemmuus on kaukana täydellisestä. Uhmaikäiset ja teinit koettelevat hermoja, omat tarpeet ajavat lasten edun edelle. Oma kärsimättömyys hävettää, ja välillä oivaltaa toimivansa juuri niin kuin oli joskus päättänyt ettei ikinä vanhempana toimisi.

Emme me ihmiset itessämme pysty nuhteettomuuteen. Rakkautta ei voi väkisin puristaa itsestään. Se, mikä meissä on rakkautta on heijastusta Jumalan rakkaudesta. Jesaja 66:13 sanoo: Niin kuin äiti lohduttaa lastaan, niin minä teitä lohdutan. Jumala, jonka rakkaus on täydellistä on rakastanut omaa esikoistaan, joka oli olemassa jo ennen maailman luomista. Sananlaskujen kirjassa luvussa kahdeksan Viisaus kertoo itsestään: Minut Herra loi ennen kaikkea muuta, luomisensa esikoisena, ennen taivasta ja maata. Olin läsnä, kun hän pani taivaat paikoilleen ja asetti maanpiirin syvyyksien ylle. Jo silloin minä, esikoinen, olin hänen vierellään, hänen ilonaan päivät pitkät. Maan kiekko oli leikkikalunani, ilonani olivat ihmislapset.

Jeesuksen leluvalikoimalle ei siis pärjää varustelluimmankaan lapsiperheen tavaramäärät, legopalikkoina hänellä oli koko universumi!

Jumala rakasti esikoistaan ja tämä oli ja on hänen ilonaan. Samoin ihmislapset olivat ja ovat Jumalan rakkauden kohteena. Isä ei säästänyt omaa poikaansa ristinkuolemalta saadakseen loputkin lapsistaan luokseen. Syntiinlankeemuksessa tapahtunut välirikko tarvitsi välimiehen ja sovittajan. Jeesus rakensi sillan Jumalan ja langenneen ihmiskunnan välille, ja viaton veri vuosi maksaen koko maailman syntien lunastushinnan. Ei ole suurempaa rakkautta kuin antaa henkensä toisten edestä. Jumalan rakkaus on niin suuri, että se on ehtymätön lähde ja pulppuaa yli äyräiden heijastuen kaikessa siinä hyvydessä, pitkämielisyydessä ja rakkaudessa mitä inhimillisten kotien lämpö parhaimmillaan edustaa. Ei ole niin pientä syntiä, että me itse voisimme sen sovittaa eikä niin suurta syntiä, ettei Jeesuksen veri sitä riittä pesemään pois. Jumalan huolenpito ja hyvyys ei lopu, vaikka me maalliset vanhemmat olemme vajavaisia ja huolehdimme omista rakkaistamme inhimillisen vajavaisesti. Olemme Taivaan Isän perhettä, ja Hän haluaa koota kerran koko perheensä kotiin.

Ollessani noin kymmenvuotias lettipää tuli äitini kerran järkyttyneenä töistä kotiin. Hän oli työmatkallaan nähnyt, miten linja-autoaseman läheisyydessä teini-ikäinen tyttö makasi umpihangessa umpitunnelissa itkien katkennutta hammastaan ja valittaen ystävilleen ettei uskaltanut mennä kotiin. Surullinen näky, ja varsinkin viikonloppuisin valitettavan yleinen. Äitini oli miettinyt mihin ihmeeseen tyttö sitten aikoi mennä, ehkä jonkun kaverinsa luokse selvittämään päätään. Hän otti kotiin päästyään tilanteen puheeksi minun ja sisareni kanssa, ja painotti ettei koskaan ole asiat niin huonosti, ettei uskalla tulla kotiin. Oli tilanne sitten ihan mikä tahansa niin kotiin saa aina tulla. Muistan yhä miten keskustelusta tuli itselleni turvallinen mieli, tunne siitä että kotiin voi aina ryömiä vaikka tulisi tehtyä typeryyksiäkin.

Näin on myös Taivaan Isä meille kaikille lapsilleen luvannut. Kelpaamme kotiin aina, emme sen takia että olisimme itsessämme nuhteettomia, vaan siksi että olemme Jumalan lapsia ja Jeesuksen lunastamia kasteessa uudesti syntyneitä taivaan perillisiä. Kasteessa saatu Jumalan perheen jäsenyys ei meistä irti lähde, vaikka syntiinlankeemuksen alaisina rikommekin Isän tahtoa vastaan. Tuhlaajapoikia ja tyttäriä odotetaan aina kotiin. Isä ei meitä hylkää, vaikka itse välillä hylkäisimme Isän. Jumala on uskollinen vaikka me ihmiset olemme uskottomia. Ja vaikka emme aina saisi rakkautta omilta vanhemmiltamme, Jumala jaksaa rakastaa meitä lapsinaan.

Yksi Raamatun keskeisistä teemoista on anteeksiantaminen. Olemme kaikki saaneet Jeesuksen ristintyössä kaikki omat syntimme anteeksi. Ne jotka olemme tehneet, ja myös ne joita emme ole vielä ehtineet tekemäänkään. Tästä anteeksiannon todellisuudesta nousee kehoitus antaa anteeksi meitä vastaan rikkoneelle lähimmäiselle ja myös voima siihen. Kodeissa ja perheenjäsenten kesken tarvitaan paljon anteeksiantavaa mieltä. Läheisissäkin ihmissuhteissa rikotaan toisiaan vastaan, on sisarkateutta ja puolison laiminlyöntejä, perhe- ja perintöriitoja. On turhaa vihanpitoa mutta myös oikeutettua suuttumusta.

Kostoon ja katkeroitumiseen ei Raamattu anna lupaa. Katseen nostaminen Kristukseen skaalaa omat koetut loukkaukset oikeaan mittasuhteeseensa. Ilman omaa syytään syytetyksi ja tuomituksi tulemisessa ei kukaan ihminen voi joutua yhtä väärin kohdelluksi kuin Herramme ristillä oli. Jos ei Jumala säästänyt omaa poikaansaakaan viattomalta kärsimiseltä emmekö mekin voisi luovuttaa itse kokemamme vääryydet hänen hoitoonsa. Jumala kyllä pystyy kääntämään kaikki asiat, myös ne pahalta näyttävät, parhaaksemme.

Kirjeessä Efesolaisille luvussa 4 Paavali kehottaa: Älkää tuottako surua Jumalan Pyhälle Hengelle, jonka olette saaneet sinetiksi lunastuksen päivää varten. Hylätkää kaikki katkeruus, kiukku, riitely ja herjaaminen, kaikkinaisen pahuus. Olkaa toistanne kohtaan ystävällisiä ja lempeitä ja antakaa toisillenne anteeksi, niin kuin Jumalakin on antanut teille anteeksi Kristuksen tähden.

Tämä on juuri sitä, mitä vanhemmatkin toivoisivat lapsiltaan, sovinnollista mieltä ja keskinäistä ystävyyttä. Tätä myös Jumala taivaassa toivoo meiltä, omilta lapsiltaan. Riitelyllä pahoitamme Jumalan Pyhän Hengen mielen. Kun nyttemmin jo aikuiset lapsemme olivat sen ikäisiä, että heidät saattoi jättää kahdestaan kotiin kauppareissun ajaksi tuli tavaksi huikata ovensuusta: Älkää sitten riidelkö! Myöhemmin, kun tuli aika, että he lähtivät omien

harrastustensa pariin, heillä oli tapana huikata samalla tavalla meille kotiin jääville vanhemmilleen. Kehotus oli silloinkin ihan yhtä paikallaan.

Ensimmäisessä Johanneksen kirjeen luvussa 4 kuvataan Jumalan rakkautta ihmistä kohtaan, joka sai hänet lähettämään Poikansa meidän syntien sovitukseksi. Jakeessa 11 on kehoitus meidän rakastaa toisiamme. Jae 12: Jumalaa ei kukaan ole koskaan nähnyt. Mutta jos me rakastamme toisiamme, Jumala pysyy meissä ja hänen rakkautensa on saavuttanut meissä päämääränsä. Ja kääntäen jakeessa 20: Joka ei rakasta veljeään, jonka on nähnyt, ei voi rakastaa Jumalaa, jota ei ole nähnyt.

Jumala on antanut meille kotiväkemme ja muut lähimmäisemme, että osoittaisimme heille sitä rakkautta, jonka lähde Hän itse on. Jumala itse on todellinen kodin takkasydän, lämpöpumppu joka jaksaa hoitaa ja huolehtia eikä koskaan väsy eikä kylmene.

Voimme luottaa psalmin 17 kirjoittajan sanoihin: Suojattiesi vatsan sinä täytät, heidän lapsensa saavat syödä kyllikseen ja ruoka riittää lastenkin lapsille. Voimme jättää kaikki omat läheisemme turvallisiin mielin hyvän Jumalan johdatukseen. Armo riittää, kaste kantaa ja Jeesuksen veri puhdistaa.

Jumalan lupaukset huolenpidosta ovat vahvat ja väkevät. Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, sinä ja koko sinun perhekuntasi. Pelastus on yksin uskosta, yksin armosta ja yksin Kristuksen tähden. Usko on suuri Jumalan lahja jonka synnyttää Jumalan eläväksi tekevä sana. Uskon heikkoudella tai vahvuudella ei ole pelastuksen kannalta väliä, ainoastaan kohteella. Jos kohde on oikea, eli Jeesuksen sovitustyö meidän edestämme, on taivas auki. Anna itsellesi lupa tarrata kiinni Jumalan lupaukseen kun kuulet sanottavan: poikani, tyttäreni, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.

Sinä et siis enää ole orja vaan lapsi. Ja jos kerran olet lapsi, olet myös perillinen, Jumalan tahdosta. Gal. 4:7

Taivaassa sinua odotetaan. Sinua ja koko sinun perhekuntaasi.